בה.

עם יליאת מיעוטו לא מיבעי׳ ליה דודאי עולה חיילא עליה דאכתי לא

מיהא אין יכול לשנות לקדושה אחרת דמיד

שהקדיש האם נתכוין נמי שתחול על פיו אותה קדושה על העובר ואינו יכול לשנותו

מקדושת האם אא"כ הזכיר תחלה קדושת

הולד ופי׳ רש״י הכא לא שייך למימר בהווייתן (ו) ובמעי אמן דכי אמר בהווייתן

ולא ממעי אמן ה"מ בהקדישה ולבסוף נחעברה

דאיהו לא אתפסי׳ לעובר שום קדושה אלא

בקדושתה דאימיה דאקדיש אבל במקדיש מעוברת חשיב עובר לקבולי קדושה עכ"ל

וא״כ הא דאמר לעיל ואם נקבה זבחי שלמים

ואוקימנא ליה בבהמת קדשים ל"ל דמיירי בהקדישה ואח"כ נתעברה:

בולדה מתכפר. דכי אמרינן בולדה

אזיל ה״מ כשהקדישה ולבסוף נתעברה אבל

ההדישה מעוברת חשיב עובר להבולי הדושה

באנפי נפשיה ולא מכח אמו והוי כמפריש

[שתי] חטאות לאחריות דמתכפר באיזה

שירלה. לשון רש"י: קמבר רבי יוחגן שאם שייר לולר שאמר ולדה חולין והיא

זמאת משוייר והוי הולין. וכיון לאי כעי

לא קדים אלמא לאו ירך אמו הוא כי לא משייר ליה נמי לאו ירך אמו הוא ומחמת

עלמו קדיש ולא מחמת אמו ולא הוי ולד

חטאת. לשון רש"י: הרי זה ולד שלמים. אלמא יוו(לא) קרי ולד שלמים דמכח אימיה

נחתא ליה קדושה ולא מחמת נפשיה יוזדגבי

חטאת נמי ולד חטאת מיקרי ואזיל למיתה:

דאי משוייר. לחשיב בהמה

הוא דקדיש הרי הולד עלמו שלמים איבעי

ליה למיתני. לשון רש"י:

באפי נפשיה וכי לא שייריה מחמתיה

(לעיל דף כא:) ולד חטאת למיתה

[א] אמאי אין קרושה חלה עליהן קסבר רשב"ג

יולדות קדשים בהוייתן הן קדושין דאי

ם"ד יםמעי אמן הן קדושין אמאי אין קדושה

חלה עליהן הא תפסתינהו קדושה דאימייהו

אלא ש"מ ולדי קדשים בהוייתן הן ק קדושים

והאי תנא סבר ולדי קדשים ממעי אמן הן

קדושים דת"ר אילו פ (לא) נאמר בכור לא

יקדיש הייתי אומר בכור לא יקדיש הקדישות

ת"ל יאיש אותו אותו אי אתה מקדיש אבל

מקדיש אדם בכור הקדישות ועדיין אני זאומר הוא לא יקדיש אבל יקדישוהו אחרים ת"ל

בבהמה בבהמה עסקתי יכול לא יקדישנו

בבמן ת"ל אשר יבוכר לה׳ אמשיבוכר לה׳ אי

אתה מקדיש אבל אתה מקדיש בבמן יכול אף

ולדי כל הקדשים כן ת"ל יאך פחלק אלמא

ם"ל יולדי קדשים ממעי אמן הן קדושין א"ל רב עמרם לרב ששת אמר על הבכור עם יציאת

רובו סעולה עולה הוי או יבכור הוי עולה

הוי 🗈 דכל פורתא ופורתא דקא נפיק הוא

כליל או בכור הוי דכל פורתא ופורתא דקא

נפיק מבמילתיה הוא ל"א שכן קרושה חיילא

עליה או דלמא בכור הוי שכן קדושתו מרחם

א"ל מאי תיבעי לך ₪ היינו רבעי אילפא

אמר יעל הלקט עם נשירת רובו יהא הפקר

חמאות לאחריות רצה מתכפר

אפילו לעשירים הי מינייהו חייל עליה ליז קדושה דודאי פשיטא לן אי אפקריה מקמי הכי לכל התבואה דלא מיחייב בלקט ליש אלא כל שהוא

אוכל ונשמר©: ו**אמר אביי מאי סיבעי ליה. לא (לא) ודאי הואיל ובהדי הדדי אמו למיחל דברי הרב ודברי תלמיד ודאי דברי הרב קודמין וקודשא**

בריך הוא עבדיה לקט: ה"ג דברי. הרב קודמין (ד) לוו לחוכל כך ובכור הוא: בותבי" האומר. על ליוו ולדה של בהמה מעוברת: ולדה יו עולה והיא שלמים דבריו קיימין. שהרי קדושת הולד קדמה: אבל אם אמר היא שלמים. ברישא מאו מבו להאם ולכל דאית בה אקדיש וחשיב

לקט הוי או הפקר הוי לקט הוי שכן קדושתו בידי שמים או דלמא הפקר הוי

שכן זוכין בו עניים ועשירים ואמר אביי מאי תיבעי ליה דברי הרב ודברי

תלמיד דברי מי שומעים ה"ג דברי מי שומעים: מתני' ההאומר סולדה

של זו עולה והיא שלמים דבריו קיימים היא שלמים וולדה עולה הרי זה

ולד מונוֹ זבחי שלמים דברי ייר"מ יוא"ר יוסי אם ילכן נתכוין תחלה הואיל

ואי אפשר לקרות שני שמות כאחת דבריו קיימין ואם משאמר הרי זו שלמים

ששיירו משוייר הרי זה ולד שלמים הרי זו שלמים יחבעי מיתנא

אמר רב מבלא בר מינה דההיא ייי הא אמר רב לתנא תני הרי זו

ייש עוברה זכתה לו אי אמרת בשלמא אם שיירו אינו משוייר יש עובר ירך אמו

מש"ה זכתה לו יש והוי ליה כמשחרר חצי עבדו ומני יור׳ יש מאיר היא כדתניא

גר מצוה ד א מיי׳ פ״ד מהלכות תמורה

ז ד מיי' פ"ד מהלכות מתנות עניים הל' יד:

ח ה ו מיי׳ פט"ו מהל' מעה"ק -6 ----

ט מיי׳ פ״ז מהלכות עבדים הל׳ :מע׳ כ״מ

מוסף רש"י

בהוייתן הן קדושין. נילילתן חולין צ.) כשנולדים הן קדושים (ווולין צ.) לשטתליט אן קולשיט ולא כמעי אמן (לעיל יא. מנחות פג. מכת"י) ולהכי נקט לשון בהויימן, משום דהא דולדות ממני אמן, משנת זינרום (מתני ממני אמן מתני ממן מתני ממן (ותרובין קה. פחרים ולקן מישטין (ערובין קה. פחרים ה. שם שש. שבועות יצ.). רצה בה מתכפר. והולד יועה, רצה בולדה מתכפר. והיל מועה בולדה מתכפר. והיל מכעה בולדה מתכפר. זטאם הואיל והפרישה מעוברת. דעתיה הוה נמי להתכפר בעובר אזיל היינו היכא דמפריש חטאתו ונתעברה וילדה. דהלכה למשה ונמעברה וינדה, דהככה נמשה מסיני נינהו חמש חטאות מתות והכי גמירי לה דמתה, אבל אי אפרשה מעוברת חשוב עובר כבהמה אחרת וחיילא עליה קדושה כבהמה אחרת וחיילא עליה קדושה באנפי נפשיה והויא ליה כמפריש חטאות לאחריות דמתכפר בליזו שירלה והשניה תרעה (לעיד בליזו שירלה והשניה תרעה (לעיד ב). כמפריש שתי חטאות לאחריות. שאם תאבד האחת יביא סכירתה (פסחים צז:) יתכפר נחכירתה (מנחות פ. מכת"י), אם מהפילעה (מנחות פי מכוניי). אם היתה עוברה זכתה לו. לעובר בקבלת גט זה להיות משוחרר

שינויי נוסחאות

(גיטין כג:).

תנא דת"ר כו' (ש"מ) גן תיבת לא נמסה (mm) דו אומר. גס"י בכור לתחק (שים) דן חותר. גם" בכוד אדם מקדים הקדשות אבל פשוט לא יקדים הקדשות מ"ל בבהמה כו' כן גירסת כל הסק"י (שים) סן מ"ל אך בכור אך חלק דכל חד וחד קאים בקדושתיה דאימיה ללמל (ש"ם) ו] כונו יהא עולה (שיח) ז] נפיק קא קאים במילמיה (שיח) ז] נפיק קא קאים במילמיה (שיח) ע] לך לאר היינו (שיח) ע] ולד שלמים (שיח) ין כי יוסי אומר יאן משוייר (m″m) D דרב הרי זו ולד שלמים ואמר לו עליהן כשנולדין בעלי מומין קטיהן כשנוא עליהן כשנוא המ"ד (ש"מ) לא] א"מ דכולה מתני (ש"מ) לכן מיבת לא (ש"מ) לכן מיבת (ש"מ) לכן מיבת (ש"מ) לכן מיבת (ש"מ) לכן מיבת (ש"מ) לכן מ"מ נמחק (ש"מ) לג] הד"ח (צ"ק) לד] נמי קאי וה"ק אך ככור דהיינו בכור אדם אשר בוכר וש"מו לה] גי' ל"ק יכוכר יכוכו (ש"וו) לטן גיי כ"ק יכוכו בבהמה לא יקדים אומו הס"ד, לו] שאר הקדשות ואכתי (ש"מ)

נמלך ואמר ולדה עולה הרי זו ולדה שלמים: גמ"יא"ר יוחנן יהפריש חמאת מעוברת וילדה רצה בה מתכפר רצה בולדה מתכפר מ"מ קסבר ר' יוחנן אם שיירו משוייר שיש עובר לאו ירך אמו הוא ים דהוה ליה השכמפריש שתי חטאות לאחריות רצה מתכפר בה רצה מתכפר בחבירתה מותיב רבי אלעזר היא שלמים וולדה עולה הרי זה ולד שלמים ואי סלקא דעתך

המשחרר

שלמים מיתיבי יהאומר "לשפחתו הרי את שפחה וולדך בן חורין אם היתה לס (ש"מ) יל] משוייר רעובר (ש"מ) יל] הול והוה ליה (ש"מ) יל) מ"ד אם שיירו (ש"מ) יד] מיתבעי ליה למיתנא (ש"מ) עון דההיל דהא תני תנא קמיה דרב הרי זו וכד שיכמים האמר ליה רכ למלל (שימ) עון הימה מעוברת וכתה (שימ) יון מטויר ועובר ילך (שימ) יון לו דהוה ליה (שימ) יען ומני רבי היא דתניא רבי אומר המשחלר (שימ)

ולד למקדיש באנפי נפשיה והוי כמקדיש שתי בהמות לשלמים מש וכי הדר אמר ולדה עולה הוי הולד שלמים. והכא לא שייך למימר בהווייתן (כ) ובמעי אמן דכי אמרינן בהווייתן מיו ולא במעי אמן הני מילי בהקדישה ולבסוף נמעברה דאיהו לא אתפסיה לעובר שום קדושה אלא מקדושתה דאימיה קא קדיש אבל במקדיש מעוברת חשיב עובר לקבולי קדושה מהו. ורבי מאיר אית ליה תפוס לשון ראשון מח ואע"ג שמתחלה כשאמר היא שלמים מו לא נחכוין לולדה: הואיל ואי אפשר לקרום ב' שמום כאחד. שאין הפה יכול לדבר שני דברים כאחד: דבריו קיימין. דאף בגמר דבריו אדם נתפס הואיל ומתחלה כשאמר היא שלמים לא נתכוין לולדה: גבו' רלה בולדה מתכפר. דכי אמרינן ולד חטאת למיתה אזיל הני מילי בהקדישה ולבסוף נתעברה אבל הקדישה מעוברת חשיב עובר לקבולי קדושה באנפי 🕬 נפשיה מכח אמו והוי כמפריש שתי חטאות לאחריות דמתכפר באיזו שירלה: אם שיירו. לולד שאמר ולדה חולין והיא חטאת משוייר והויא כון שאר הקושה. בכור (מיהו)
כון קדים מון ארבים בכור (מיהו)
כתן ולמא אתא. ב"א מ"ל בכהמה
דלא אינטריך אלא אמא לגליי
דלא אינטריך אלא אמא לגליי
דלא בכבור באדם ודי מושמעי
יקדישנו שום אדם לקדישה
יקדישנו שום אדם לקדישה חולין וכיון דאי בעי לא קדיש אלמא לאו ירך אמו הוא כי לא משייר ליה נמי לאו ירך אמו הוא ומחמח עצמו קדוש ולא מחמח אמו ולא הוי כולד חטאת: הרי זה ולד שלמים. אלמא מדקרייה ולד שלמים דמכח אימיה נחתא ליה קדושה ולא מחמת נפשיה וגבי חטאת נמי ולד מטאת מיקרי ואזיל למיתה מש דאי פ"ד אם שיירו משוייר דחשיב כבהמה באנפי נפשה וכי לא שיירו מחמתיה הוא דקדיש הרי הולד עצמו שלמים קדישנו שום חדם לקדושה חחרת (ש"מ) לט] ולמחי אתי אם המשקר לחכת (שים) **לטן ול**תאי אתי אם המשקר לא לגלויי כו'. (צ'ק) לא אל לגלויי כו'. (צ'ק) לא אל לגלויי כו'. (צ'ק) לא לגלויי כו'.

אמר על הבכור עם יציאת רובו יהא עולה. מי ודוקא עם יליאת רובו אכל אמר חל קדושת בכור עליה כלל: דוא שלמים וודרה עודה הרי זו וודרה שלמים. דמיד שאמר היא שלמים חל קדושת פיו נמי על העובר כמו על האם ניז נסונולא מיכווניה דאם אלו מכח קדושת פיו) ואפילו למאן דאית ליה שיירו משוייר

> וקדמא למיחל ודחי לחבירתה: עולה הוי. שכן כליל: או בכור הוי. שכן קדושת בכור חלה על כל הבכורות דעלמה מרחם: עם נשירת רובו. דבעי למהוי לקט (a): להוי הפקר.

איבעי ס למיחני: בר יאו מינה דההיא. מההיא לא חיקשי דשבשתא היא והן יס דתניא ולד הרי זה ים שלמים: וכסה לו. ויצא הולד לחירות: במעי אימן לשנחו מקדושת אימן כמו עובר בכור: ת"ל אך. מיעט אלמא סבירא ליה דוולדי קדשים במעי אימן הן קדושים ונתפסין בקדושת אימן או דלמא בכור עדיף: דבל **פורתא דקא נפי**ק. קאי במילתיה אממא סבירא ליה דוולדי קדשים במעי אימן הן קדושים ונתפסין בקרודשת אימן או דממא בכור ונדיף: דכל פוררגא דקא נפיק, קאי בסייתריה בעיקר קדושתו של בכור עצמו: "איא עולה הוי שבן קדושה חמורה וחיילא עילויה או דלמא בכור הוי שכן קדוש מרחם משא"כ בשאר קדשים וחמר: אמר על הלקם. על השיבלין שלקט בשעת נשירתן רובן לארץ דעיקר דין לקט הינו אותו שנושר לארץ ואמר יהא הפקר: לקם הוי שכן קדוש בידי שמים שצוהו להיות לקט או דלמא הפקר הוי שכן ימה כחו שזוכה בו בין עניים בין ששירים: ואמר אביי יברי הרב קודמין. גזרת שמים והוי לקט הכא גמי גבי בכור דברי הרב קודם והוי בכור: מתנ"י האומר ולדה של זו עולה ואח"ב אמר יהא אמו שלמים דבריו קיימין, הואיל וקודם הקדיש הולד עולה: אבל אמר תולה היא שלמים ואח"ב אמר ולדה עולה הרי זו ולד שלמים. דעובר ירך אמו הזא תתפס בקדושת אמו: ור' יום" אמר אם לכן תבוין מתהלה. לומר קודם ולדה כאם יודע קורוז ויו יודע שכש בי דמב אנ"ג שטעה ואמר תחלה היא שלמים שלא מדעתו הואיל ורצה להקריש שניהם ואי אפשר לפה לקרות ב' שמות כאחד שלא יקדים זה לזה אנ"פ שטעה ואמר קודם היא שלמים כיון שלא נתכוין מתחלה לכך דבריו קיימין: אבל אם משאמר תחלה במתכוין הר" זו שלמים ונמלך ואח"כ אמר וולדה עולה לא אמר כלום אלא הרי זו וולד שלמים: גמ' מ"ם קסבר אם שירו לולד משויר. שאם נתכפר (באימה) [בבהמה] ונשתייר בנה הוי משוייר ולא חשיב כולד חטאת דימות אלא שכיון דהוי מעוברת קודם הקדישה דמי כמי שהקדיש עובר לבד ואמו לבדה דעובר לאו ידך אמו הוא אלא משוייר דלא ימות אלא ירעה דדינו כמפריש ב' המאות לאחריות דהשניה רונה: ואם איתא
מ"ץ. וגירסת צ"ק אפילו לא מכוין אלא על האם קדוש מכח קדושת פיו ו6פילו (ממן, 10 לש"ק מ"ץ, 10 וגבי (צ"ק)
דשירו משוייר אמאי קרו ליה ולד שלמים. כלומר דקדושה על ידי אמו הרי זה שלמים מיבעי ליה כלומר דקדוש על ידי עצמו אלא כיון
דאמר הרי זה ולד שלמים ש"מ דעובר ירך אמו ואם שיירו אינו משוייר: א"ל ר' מבלא בר מיניה דהתיא דתני תנא כו' ומיהא לא קשיא: אם היתה שפתה שנתה רבה דהא יש בה קצת שחרור: א"א אי אמרת כו'. מי זביא ליה לקבל גיטו:

אין קדושה חלה עליהן. ואפי׳ אמלעיתא נמי קאי דהוי ולדות קדשים ואפי׳ קדושת אמן אינה חלה עליהן דהא סתם אין קדושה קאמר: בהוייםן. כשהן נולדין והלכך אין שום קדושה חלה עליהן ש: הא מפספינהו קדושם אמן. משעת התחלת ילירתה כל פורתה ופורתה

קדיש: אלא ש"מ. [ד] יאן כולה מתני׳ ר״ש היא: אינו יכן (לא) נאמר כו'. אהאי קרא קאי (ויקרא כז) אך בכור אשר יבוכר לה׳ בבהמה לא יקדים חים חותו יגו: חילו נחמר בכור אשר יבוכר לא יקדיש. ולא כתיב איש אותו ולא כתיב בבהמה הייתי אומר בכור אדם לא יקדיש שום דבר להקדש: ס"ל אוסו. מדקאמר אותו משמע דאבכור בהמה נמי יה קאמר וה״ק אך בכור אדם אשר יפויבוכר בבכור בהמה לא יקדיש אותו אותו אינו מהדיש בכור אדם לא יהדיש בכור בהמה אבל מקדיש הוא שאר כת קדשים ואכתי לא אינטריך בבהמה ולהך דרשה אתי דקאמרינן יכול לה יקדים הוא בכור אדם לא יקדים כיו אותו בכור בהמה אבל יקדישו אותו אחרים שאר בני אדם שאינם בכורות יקדישו בכור בהמה לקדושה אחרת: מ"ל בבהמה. דלא אילטריך ולמאי (א) יחו יעודאתא לגלויי עליה דקרא דלאו בבכור אדם מישתעי: בבהמה עסקתי. בבכור בהמה דברתי כאן שלא יקדישנו שום אדם לקדושה אחרת ולא דברתי כאן בבכור אדם כלום: בבען. שאפי׳ בעודו בבטן לא יוכל להקדישו לקדושה אחרת: משיבוכר. משיקדש ברחם אבל ם בבטן חול הוח: יכול אף ולד כל הקדשים כן. שיהה מותר לשנותו לקדושה אחרת בעודו בבטן: ס"ל אך בכור אך חלק. דבכור התרתי לך להקדים קודם שיבוכר אבל לא שאר קדשים בבטן דכיון דאמו קדושה כל פורתה ופורתה דמיתברי ביה מיתפים בקדושה לאן דולדות קדשים במעי אמן הן קדושות ולית ליה כתנא דמתני׳ לם: חמר על הככור. בעודו בבטן עם יליאת רובו דבעיא למיחל עליה קדושת בכור (כ) האי שעתא לגן דתיחול עליה קדושת עולה ולא קודם דהשתא הוו תרתין קדושות למיחל בהדדי הי מינייהו חמורה

ל) [מופן כום מן, כ) [מספט], (ג) [פסחים ה. וש"נ], ד) [קדושין מב: ב"ק נו. סנהדרין כט. נדה יד:], ד) [ע" חוס׳ לעיל י ע"ב ד"ה ואודא. ש"מן:, ו) נענין ר"מ ורבי יוסי עיין נמי בנדרים כו.ן, ולפי יוסי עיין נמי בנדרים כון,

ו) יכמות עת. [עעיל י. מנחות
פא.], ח) וחולין נח. וש"יג, ועיי
מוסי זכחים דף קיד ע"א ד"יה
קסבר. ש"מן ז, עו) [פסחים אז:ע"ז
יומא סה. ע"ש לעיל כד. ע"ש מנחות פ. ע"שן, י) גיטין כג:, תנחות פ. ע"שן, "ז גיטין כג.,

ב) [צ"ל רבי היל ועי היטב גיטין

בג: מא:], () [עי פאה פ"א

מ"ד], () [עי חוסי בכורות דף

לה ע"א ד"ה איכא דאמרי. ש"מן:, ועי׳ מוס׳ סנהדרין דף פ ע״ב () ד"ה עובר. ש"מ]:,

תורה אור השלם

1. אָךְ בְּבוֹר אָשֶׁר יְבָבֵּר לֹיְיְי בְּבְהַמָּה לֹא יַקְדִּישׁ אִישׁ אתו אָם שׁור אָם שֶׁה לַיְיָ הוּא: ויקרא כז כו

הגהות הב״ח

 (ל) רש"י ד"ה ת"ל בבהמה וכו' ולמלי אתא כל"ל ולות ד' נמחק:
 (5) ד"ה למר וכו' ההיא שעתל אמר דמיחול: (ג) ד"ה עם אמר דמימונ: (ג) ד"ה עם נשירת וכו' לקט אמר דליהוי וכו' לעשירים הס"ד ולח"כ מ"ה הי קדושה מינייהו חייל עליה דודאי: (ד) ד"ה ה"ג דכרי וכו' קודמין ולכך בכור הוא: (ה) ד"ה אבל אם אמר כו' לא (6) ד"ה חבל חם חתר כר' לח שיין למימר בהוייתן ולא במעי וכו' לשון ראשון הס"ד ואח"כ מ"ה אם לכך נתכוין כר' שמתחלה כשאמר: (ו) תום' ד"ה היא כו' בהוויתן ולא במעי

הגהות הגר"א

[8] גמ' אמאי עד עליהן ל"ג: [ב] שם דכל פורמא עד מיילא עליה ל"ג רש"י וגרסמו שכן כליל: [ג] מתג". זכחי ל"ג: [ד] רש"י ד"ה אלא. כולה. ל"ל כולה: [ה] ד"ה בר. דמנים ולד ה"ו. ל"ל דתני ה"ו ולד:

רבינו גרשום

קסבר בהווייתן הן קדושים. בשעה שנולדין לאותה שעה (סבר) כבר ניכרין הן טומטום ואנדרוגינוס ואינן קדושים דאי ס״ד עודן במעי אמן הן קדושין כו׳: והאי דאמר אפן זון קודטן כדי ווא אפוד דבהוייתן הם קדושים אתיא לאפוקי מהדין תנא דתניא אילו נאמר אך בכור לא יקדיש. האי . קרא דכתב אך בכור אשר יבוכר וגר׳ כלומר אילו נאמר אך בכור אשר יבוכר לה׳ בבהמה לא יקדיש אשר יבוכר להי בבהמה לא יקויש איש ולא נאמר אותו הייתי אומר הכתוב משמע שבכור אדם לא יקדיש הקדש שהייתי אומר אך בכור אשר יבוכר לה׳ דהיינו בכור אדם בבהמה לא יקדיש לגמרי לכך נאמר לא יקדיש אותו דבכור המה לא יקדיש דמוקדש ועומד הוא אבל מקדיש שאר הקדשות בין בכור בין פשוט מקדיש שאר הקדשות של בהמה: ועריין אני אומר. בכור אדם מקדיש הקדש ולא פשוט: בכור אום מקרים חקרם ולא פשוט: בבהמה. בככור בהמה עסקתי ולא באדם כלומר (תו) הכתוב אינו מדבר בבכור אדם אלא בככור בהמה אבל אדם מקדיש הקדש בין בכור בין פשוט: יכול לא. יהא רשאי פשוט: יבול לא. יהא רשאי לקדשנו הבכור לקדושה אחרת אפילו כשהוא עדיין בבטן אמו: ת"ל אשר יבוכר משביכר לה'. כלומר אי אתה מקדישו [משנולד] אבל אתה מקדישו בבטן אמו לקדושה אחרת יכול אף וולד כל הקדשות יהא יכול להקדישו